

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8076/2557

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายวีรพงศ์หรือเบงค์ โวล่า กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 297, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 2 ขึ้นไปบนรถโดยสารประจำทางคันเกิดเหตุโดยพาอาวุธมีดติดตัวไป แม้จะไม่ได้ความว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้อาวุธมีดฟันผู้เสียหายด้วย และเป็นผู้ที่พุดข่มขืนใจให้ผู้เสียหายส่งมอบเสื้อชุดฝึกปฏิบัติงานโรงงานให้ก็ตาม แต่จำเลยที่ 2 ก็อยู่ร่วมกับจำเลยที่ 1 กับพวก โดยตลอดในลักษณะที่พร้อมจะช่วยเหลือกันทันทั่วทั้งที่หากมีเหตุให้ต้องช่วยเหลือ ประกอบกับหลังเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ก็หลบหนีไปพร้อมกันกับจำเลยที่ 1 และพวก พฤติการณ์ดังกล่าวถือว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 และพวกกระทำความผิด ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณารับฟังได้ว่าหลังจากจำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันขกต้อยและใช้อาวุธมีดฟันผู้เสียหายแล้ว จำเลยทั้งสองกับพวกจึงร่วมกันพุดข่มขืนใจให้ผู้เสียหายส่งมอบเสื้อชุดฝึกปฏิบัติงานโรงงานออกให้ มิฉะนั้นจะฟันผู้เสียหายอีก แสดงให้เห็นว่าในตอนแรกที่จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันทำร้ายผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองกับพวกยังไม่มีเจตนาที่จะข่มขืนใจผู้เสียหายให้ส่งมอบเสื้อดังกล่าวให้ แต่หลังจากหยุดทำร้ายผู้เสียหายแล้ว จำเลยทั้งสองกับพวกจึงเกิดเจตนาข่มขืนใจผู้เสียหาย เจตนาข่มขืนใจดังกล่าวจึงเป็นคุณละตอนคนละเจตนากับการทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 297, 309 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297, 337 วรรคสอง (2), 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันกระทำความผิดโดยมีอาวุธติดตัวมาขู่เข็ญ จำคุกคนละ 3 ปี รวมจำคุกคนละ 6 ปี คำให้การของจำเลยทั้งสองในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 ปี โจทก์และจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 (8), 309 วรรคสอง, 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยมีอาวุธ จำคุกคนละ 3 ปี รวมจำคุกคนละ 6 ปี คำให้การของจำเลยทั้งสองในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 4 ปี จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียง

กันในฐานะผู้รับฟังเป็นยุติว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 กับพวก ร่วมกันชกต่อยและใช้อาวุธมีดฟันทำร้ายนายประสิทธิ์ ผู้เสียหาย ถูกบริเวณหน้าอกทั้งสองข้างยาวประมาณ 4 ถึง 5 เซนติเมตร ลึกถึงกล้ามเนื้อหน้าอกและที่เข้าขวาวาว 5 เซนติเมตร ลึกเข้าข้อเข้าขวาว เส้นเอ็นเข้าขวาวฉีกขาด เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ประการแรกว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 และพวก กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายเบิกความยืนยันว่า เมื่อรถโดยสารประจำทางจอดที่ป้ายหยุดรถโดยสารประจำทางบริเวณที่เกิดเหตุ นายศิริวิทย์ขึ้นมาบนรถโดยสารประจำทางคันดังกล่าวและชกผู้เสียหายทันที จากนั้นกลุ่มนักเรียนโรงเรียนโปลีเทคนิคกรุงเทพขึ้นมาบนรถโดยถืออาวุธมีดเกือบทุกคน แล้วใช้อาวุธมีดรุมฟันผู้เสียหาย ขณะนั้นจำเลยที่ 2 อยู่บนรถโดยสารประจำทางคันเกิดเหตุด้วย นอกจากนี้ผู้เสียหายยังเบิกความตอบนายจำเลยที่ 2 ถ้ามั่นใจว่า ไม่มีคนห้ามไม่ให้ทำร้ายผู้เสียหาย และผู้เสียหายไม่ได้ยินเสียงห้ามไม่ให้ทำร้ายจากกลุ่มนักเรียนดังกล่าว โดยผู้เสียหายเบิกความถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเกิดเหตุตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุจนภายหลังเกิดเหตุไปตามรูปเรื่องแห่งคดีอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ปราศจากพิรุธสงสัย ประกอบกับเหตุเกิดในเวลากลางวัน ผู้เสียหายย่อมมองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ชัดเจน อีกทั้งผู้เสียหายไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 2 มาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะปรักปรำจำเลยที่ 2 ให้ต้องรับโทษ จำเลยที่ 2 ก็นำสืบรับรองว่า จำเลยที่ 2 อยู่ในที่เกิดเหตุจริง เพียงแต่บ่ายเบี่ยงอ้างว่าจำเลยที่ 2 ขึ้นไปบนรถโดยสารประจำทางในภายหลังเพื่อห้ามกลุ่มนักเรียนโรงเรียนเดียวกันไม่ให้ทำร้ายผู้เสียหาย โดยขณะนั้นจำเลยที่ 2 ไม่มีอาวุธติดตัว ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องที่ยากต่อการกล่าวอ้างแล้วยังขัดกับที่จำเลยที่ 2 ให้การไว้ในชั้นสอบสวนว่า จำเลยที่ 2 ขึ้นไปบนรถโดยสารประจำทางตั้งแต่แรก และเห็นพวกของจำเลยที่ 2 ประมาณ 4 คน เข้าไปรุมทำร้ายผู้เสียหาย จากนั้นเจ้าพนักงานตำรวจเห็นเหตุการณ์จึงวิ่งมาที่รถโดยสารประจำทาง พวกของจำเลยที่ 2 วิ่งลงจากรถ และจำเลยที่ 2 วิ่งตามไป โดยวันเกิดเหตุจำเลยที่ 2 พาอาวุธมีดคมเดียวปลายหัวตัดติดตัวไปด้วย โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 2 ตามขึ้นไปบนรถโดยสารประจำทางในภายหลังเพื่อห้ามปรามกลุ่มนักเรียนดังกล่าวแต่ประการใด ข้อต่อสู้ของจำเลยที่ 2 จึงไม่อยู่กับการรับฟังและเป็นพิรุธ ไม่น่าหนักใจให้รับฟัง การที่จำเลยที่ 2 ขึ้นไปบนรถโดยสารประจำทางคันเกิดเหตุโดยพาอาวุธมีดติดตัวไป แม้จะไม่ได้ความว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้อาวุธมีดฟันผู้เสียหายด้วย และเป็นผู้ที่พูดข่มขู่ใจให้ผู้เสียหายส่งมอบเสื้อชุดฝึกปฏิบัติงานโรงงานให้ก็ตาม แต่จำเลยที่ 2 ก็อยู่ร่วมกับจำเลยที่ 1 กับพวกโดยตลอดในลักษณะที่พร้อมจะช่วยเหลือกันทันทีหากมีเหตุให้ต้องช่วยเหลือ ประกอบกับหลังเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ก็หลบหนีไปพร้อมกันกับจำเลยที่ 1 และพวก พฤติกรรมดังกล่าวถือได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 และพวก กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการต่อมาว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทหรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาฟังได้ว่า หลังจากจำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันชกต่อยและใช้อาวุธมีดฟันผู้เสียหายแล้ว จำเลยทั้งสองกับพวกจึงร่วมกันพูดข่มขู่ใจให้ผู้เสียหายส่งมอบเสื้อชุดฝึกปฏิบัติงานโรงงานออกให้ มิฉะนั้นจะฟันผู้เสียหายอีก แสดงให้เห็นว่าในตอนแรกที่จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันทำร้ายผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองกับพวกยังไม่มีเจตนาที่จะข่มขู่ใจผู้เสียหายให้ส่งมอบเสื้อดังกล่าวให้ แต่หลังจากหยุดทำร้ายผู้เสียหายแล้ว จำเลยทั้งสองกับพวกจึงเกิดเจตนาข่มขู่ใจ

ผู้เสียหาย เจตนาข่มขืนใจดังกล่าวจึงเป็นคนละตอนคนละเจตนากับการทำร้ายร่างกายผู้เสียหาย
จนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน หา
ใช่เป็นความผิดกรรมเดียวดังที่จำเลยที่ 1 ฎีกาไม่ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้อ้างไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

อนันต์ วงษ์ประภารัตน์ · วิจิตร วิสุชาติ · ประพาฬ อนมาน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8076/2557>